אני רוצה לשתף אתכם בחוויות המקצועיות שלי במשך שנות עבודתי עד פרישה מעבודה ממשרד החינוך השנה. אבל קודם כל כמה ציוני דרך אוטוביוגרפיים כהקשר לעשייה המקצועית.

נולדתי בניו יורק. משפחתי עברה לדטרויט עקב עבודה של אבי כאשר הייתי בת חמש. כאשר עברנו השארנו משפחה ענפה מצד אמי מאחור זה עזר לי לקבל החלטה לחזור לניו יורק כאשר רציתי ללמוד בתיכון דתי לבנות (Yeshiva University High School for Girls), מקביל לאולפנה כאן. הקהילה הדתית בדטרויט של אותם ימים הייתה מצומצמת וזה השפיע על הבחירה שלי ללמוד גם בהמשך ב Stern College for Women. שנה שניה למדתי באונירסיטה בר אילן ואז חזרתי לדטרויט ללמוד ריפוי בעיסוק בWayne State University.

גדלתי בבית ציוני וזה השפיע על בחירת תיכון, שבו אוריינטציה ציונית מובהקת כאשר שיעורים בלימודי קודש התנהלו בעברית, השפיע על בחירת לימודים בישראל לשנה השניה של אוניברסיטה ובסופו של דבר לעלות לישראל.

כשהתחלתי במקצוע ריפוי בעיסוק Jean Ayers הייתה כוכבת עולה. היא כתבה מאמרים ונתנה סדנאות חדשניות על visual motor perception . היא עוד לא כתבה ספר או נתנה שם לתיאוריה החדשה, sensory integration. עשיתי הכשרה קלינית במרכז שיקום בדטריוט ונמשכתי לכיוון הפיזיקלי. בעקבות מלחמת ששת הימים הגעתי ארצה לשלושה חדשים ועבדתי בב"ח הדסה עין כרם בניהולה של גב' ורדי.כשעליתי ב68' חיכה לי בהדסה עבודה על תקן ממלא מקום. באותה תקופה ריפוי בעיסוק נאבק להשתחרר מתדמית של מלאכות יד להעביר את הזמן ולשפר מצב רוח. בהמשך עבדתי במרפאה הראשונה של קופ"ח כללית בירושלים במרפאת הדרום שהקימה מרים בבלי. עכשיו קופ"ח כללית הוא שירותי בריאות כללית, ומרפאת הדרום הוא מרפאת המושבה. וריפוי בעסוק נמצא מזמן ברמת אשכול התדמית של ריפוי בעיסוק אז הייתה כשייכת למערכות בריאות. נאבקנו להצדיק את קיומנו כאשר בהגדרה עבדנו ע"פ הוראות של רופא, ובהיראכיה של בית חולים, שבו שהצלת חיים היא בראש הפירמידה, איכות חיים היה אי שם למטה. באותה תקופה לימדתי ריפוי בעיסוק פיזיקלי בבית הספר לריפוי בעיסוק שהיה עדיין ברח' שבתי ישראל ותוך כדי עבר להר הצופים. כאשר נולד בני הראשון עזבתי את קופ"ח והמשכתי ללמד בבית הספר עד 73'. בתקופה שלא הייתה לי משרה קבועה התנדבתי בפרויקט קידום ששולה פרוש וגילה אז לפדות ניהלו בטיפות חלב. שם עשיתי את המעבר לילדים וכאשר התחלתי לעבוד שוב אחרי הילד הרביעי בחרתי לעבוד במערכת החינוך, למען האמת, בעיקר כי יכולתי להיות בחופש כאשר ילדיי היו בחופש. עד אותה תקופה לא היו מרפאים בעיסוק בבתי ספר מיוחדים. כרטיס הכניסה של מקצוע לבתי ספר היה התיאוריה של S.I. שכביכול השפיע על תהליכים קוגנטיביים וזאת הייתה הלגיטימציה לנוכחותו בבתי ספר.

הושפעתי מאד ולמדתי הרבה בעקבות השתלמויות שעשיתי בתיאוריה של S.I.. המודעות לרגישות תחושתית של כל העוסקים בבריאות עד היום נובעת מהתיאוריה הזו. תחומי העשייה של ריפוי בעיסוק בכלל ובניסיון עבודה שלי בבתי ספר התרחב מאד לכיוונים שלא למדנו עליהם בכלל בתקופת הלימודים שלי. חלק מהשינוי נובע משינויים במערכות הבריאות ובשינוי בתפיסת בריאות והגדרתו ע"י ארגון בריאות העולמי. עבור מקצוע ריפוי העסוק השינוי המהפכני לדעתי בא עם אקדמזציה, ובעיקר עם מסלולים לתואר שני ושלישי. אלו עודדו מחקר והיכולת לבדוק את עצמנו ולקבל החלטות עצמאיות.

כפי שאתם רואים, חלו שינויים גדולים מאד האז שהתחלתי את דרכי, וזאת בתקופה ששינוים חלו בקצב יותר איטי מאשר היום. הרבה התחומים שבהם עסקתי במשך שנות הקריירה לא נלמדו בבית הספר לריפוי בעיסוק כשהייתי סטודנטית, אבל העקרונות ובסיס המקצוע רלוונטיים עד היום. האמירה הזאת מקבלת תמיכה למשל כאשר אני קוראת חומר על The Model Of Human Occupation של Keilhofner והוא מצטט ממאמרים של Reilly משנות השבעים. קצב השינוי מחייב אותנו, מרפאים בעסוק, להמשיך ללמוד ולהשתלם. אני אומרת את זה ללא ההתרסה כאילו כקבוצה אנחנו לא משתלמים מספיק , אלא להפך,לעודד להמשיך את העבודה הפורייה שהביא אותנו למקום המכובד שבו אנחנו כמקצוע נמצאים כעת.